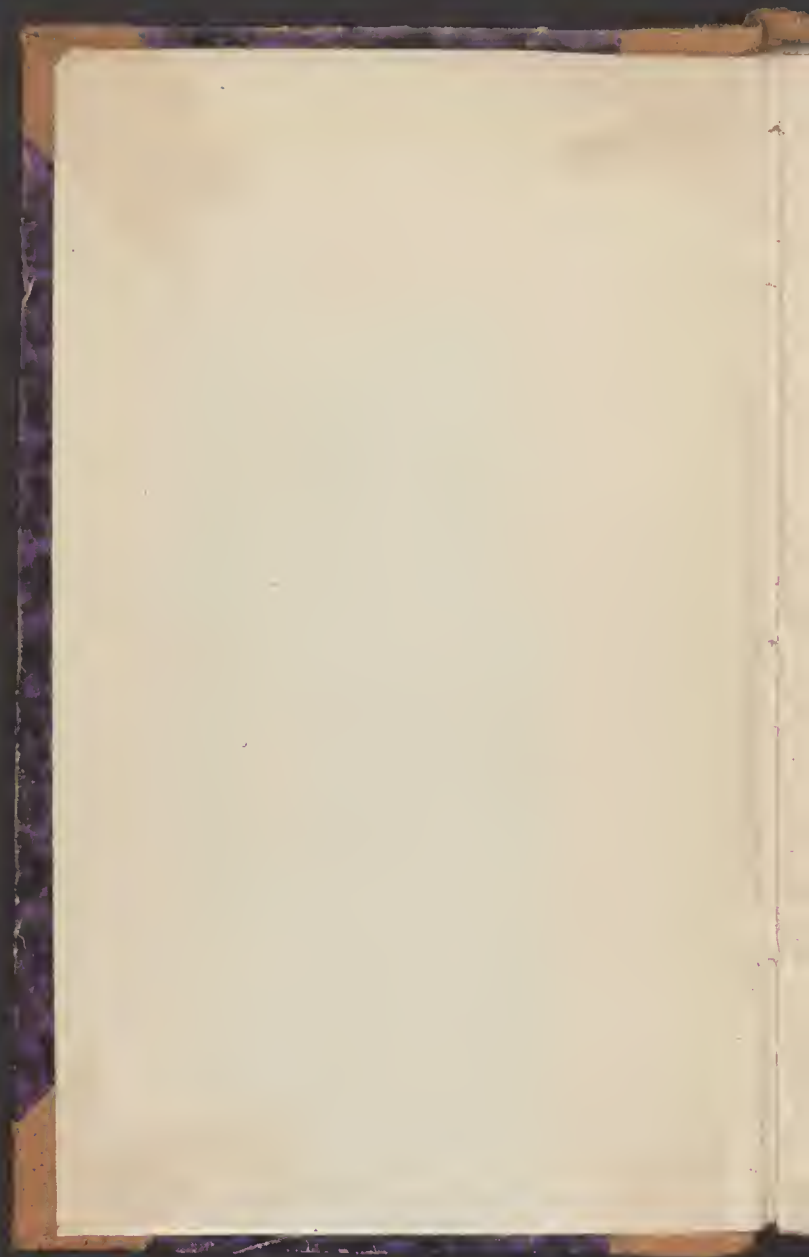

2

Silma .. og
barnhær.

Stimulabærir,

R. H. H.

26th. 23

Sat

2 cent

Jón Borgfirðingur.

Sálma:

og

Bænna = fver,

innihaldandi

Þvonnar vífu = bænnir,

Gina vífu = sálma,

ásamt

Sátida = misfiraskipta = sakramentis =

og ferda = bænum

og

Bæn um góðan afgang.

Róstar óinnb. 12 skilbinga.

LANDSBÓKASAFN

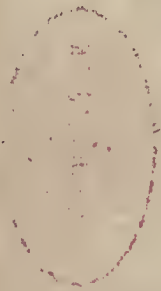
Reykjavík 1846.

Prentað í prentsmíðju landsins, á kostnað skiptuðarinnar,

af Helga Helgashyni.

1845

1845

1. ÞJAKSÁLMAR og ÞÆNIR.

Sunnudags morgunsálmur.

Lagid: Þér þakkir gjörum.

Þjómar ljós dagur, lífs kætist hagur; sjá! ljós sveit vekur, sól nótt burthrefur; enn Födur alda eilífum gjalda, þótt skal þrefalda.

2. Lov hátt skal hljóma, hjálp og náð róma Guds geymslu bestu, gæðstu nægd mestu; þakklátir þreyum, þar til burtdeyum, synd hatur segjum.

3. Vort kall vel rækjum, vort gagn rétt sækjum, óttamst Gud eina, elstum dygd hreina, sátt og samlyndi, sem er lífs yndi, bæn og blidlyndi.

4. Verum vongódir, vel þolinmódir; þrautir afþreyum, þó hér strid heym; síst Drottinn sefur, sinni líku hefir heitid, hjálp gefur.

5. Mitt líf, minn andi, min raust syngjandi, ó, Gud upphæda! um þinn þris ræða, vel sé við tamin; vegsemd skal samín, þér og þótt, amen!

Sunnudags morgunbæn.

Min sjála lofar Drottinn og minn andi gledst í Gudi Frelsara mínum! Því hann hefir gjort

mikla hluti við mig; hann hefir minnst sín-
 ar missunar, og völduglega vardoeytt oss í
 nátturinnar mirkum, gefid oss vært að fosa,
 og heilbrigðum upp aftur að standa. Öffr-
 um þar fyrir Drottni þakklætum, og gjöldum
 ennum Hæsta vor heit! Það sé vor ydja og
 einka unadsemd nú á morgni þessa Drottins-
 dags; því þess vegna erum vér svo dásam-
 lega verndadir í nótt og allt hingad til.
 Glemmum ekki að dagurinn er einum til þess
 ætlaður og gefinn oss, að vér á honum minn-
 ast skulum Drottins dásenda, og helga vora
 sálu með bæn og andakt, honum til þjónustu.
 Drottinn Gud! án þín megnunm vér effert;
 send oss því þínu anda, sá er upplýsi oss og
 leidi í allan sannleika, svo vér hafa kynnum
 vora lýstingu í þínu lögmáli. Gef oss með
 hreinu hjarta að birtast fyrri þér! upplýs vörn
 skilning; helga vörn vilja fyrri þitt ord í dag,
 svo vér af þess heyrn og lestri færa kynnum
 mikinn ávort, þér til dýrðar en oss til rif-
 uglegra sáluhjálparnota, fyrir vörn Frelsara
 Jesúm Kríist, amen!

Sunnudags Kvøldsálmur.

Lagid: Þótt sé þér góð gjörð.

Sólin rann, ljós leid, ljúfur Gud mig stýðja í dag
vann, og neyd, allri burt að ryðja, af því hans er
greið, öllum líf; að víðja, enn skal mín yðja.

2. Veit mér þrótt veg þinn, vel, ó Gud! ástunda,
og að skjótt, eg finn, enda lífs í grunda, svo þessi
rótt hug minn, hédan burt þá stunda, til segins funda!

3. Veit min dád æ er, aðl og mentir dvína, gjör-
vallt ráð, Gud! þér, gef eg mitt, auðsýna, virdstu náð
í nótt mér, nú eg fel í þína, umsjón vnd mína.

4. Mér ei neyd mun þá, mædu' og kvíða valda, ef
lífsefnd og þrá, endar helid kalda, gefst mér þreid
Gud sjá, gleði og dýrd margfalda, um aldir alda.

Sunnudags Kvøldbæn.

Þrottinn! þér einn tilheyrir dýrdin og heid-
urinn, þakflætid og lofgjörðin fyrir allt gott
oss veitt og gefið, og einum fyrir þessa dags
dýrmætn velgjörðir. Eptir þinni mikilli mis-
unsemi, hefir þú ekki einungis varðveitt vörn
andardrátt, glæði og endurnært vort líf marg-
földum gæðum, heldur þar á ofan framboð-
id oss í þinni sannleiksins orði, lífið og sálu-
hjálpinu fyrir Jesúm Kríst; keunt oss að þekkja
medölin til vorrar betrunar, og sýnt oss inát-
an hvernig vér lifa ættum, svo vér réttilega

kyrrum að færa oss í nýtt og gledja oss við þínar gáfur, gætum vongladir umborid mót-
lætid og fengjum stöðist á þinni vondu tíð. Þú hefir í þínn heilaga orði, látid sannfæra
oss um það, sem vér annars daglega þreif-
um á í voru lífi: að þú ekki viljir syndugs
manns danda, heldur að hann betri sig og lífi,
já lífi hér svo farsæll, sem unnt er í þessu
dandlegleikans haldi, en eilíflega fullsæll ann-
ars heims. O! að allt þetta væri oss nú ekki
þegar gleymt, heldur að vér í kvöld útaf
sofna mættum með þeim eilæga ásetningi:
að komanda morgni og alla vora æfi hédan-
af, að framkvæma það í verkinu, sem vér af
Guds orði munum höfum; svo verður svefni-
nu oss í nótt og allar nætur vær og blefsad-
ur, og ver síðasti dandadúr sáluhjálplegur
inngangur til eilífs ljófs og lífs, amen!

Mánudags morgunsálmur.

Lagid: Herra! þér skal heidur og lotning greiða.

Morgunstundin mig þin stóra kætir, mér náttblund-
inn gefinn væra sætir, Gud eg beidi: glæp mig
sneydi, gæfuleidir, greidi og naudir bæti.

2. A dagsróli og í bóli náða, andmihjól þó bilt-
ist, stjölid dáða veri landi voru og standi, varni
grandi, Gud huggandi hrjáða!

3. Biltung jarðar, breyting daga' og náttur, beint áfvarðar, Guð svo hagar matur; eins náttblund, sem árdags slund og adrar mundir, keta lundir letur.

4. Ef hér slæðast að vandræði sjáum, eð þau græðast, dýrðar gæði' er fáum; heims um svæði, hug þó mæði, hrígd, volæði, ædra næði náum.

5. Mig veselan, minn Jesú! ásjáðu, mér iundæl-
an fognud trúar ljáðu! tíð' er draumur, tími naum-
ur, tál heims glaunnur; að mér aumum gáðu!

6. Þessi dagur, þá lífetíðum hallar, þær burt-
dragast hljóta' um síð gjörvallar, þeim Allvalda,
þeff skal gjalda, þaun margfalda, þris um aldir allar.

Mánudags morgunbæn.

Þó þú Drottinn, mín sál! og allt hvad í
mér er vegsami hans heilaga nafn! þig vil-
jum vér þrís, vor Skapari og vor Guð!
sem oðs varðveitt hefir frá allri óluffu á af-
líðinni nóttu, gefið oðs værd og ró, og með
endurnærandi svesni styrkt svo vora frapta,
að vér getum nú með hrestum lífama og glad-
værum anda geingid til vorra fýslana, mætt
dagsins mæðum, og dýrkad þig með trúlyndu
erfidi í þeirri stétt, sem þín alvísar forsjón
hefir oðs í setta. **Ö**, allt ern þetta fœdur-
legar velgjördir við oðs óverduga, góði Guð!
þó vér svo sjaldan höfum við þær kunnast,

og — því miður — en sjáldnar brúfad þar
 svo trúlega, sem þú tilætlað hefir. Fyrir-
 gef, mildi Fadir, vora vangættlu, fyrri Jesú
 skuld! og gef oss náð þína framvegis, að vér
 ætíð minnungir séum, hverjum vér höfum líf
 og hransta frapta að þakka, og til hvers og
 hvernig vér verja eigum þessum dýrmætu gáf-
 um, svo vér ætíð séum vissir um þína vel-
 þöfnun á oss. Lát þennan þánka vakandi vera
 í vorum sálum á þessum degi, í öllum vor-
 um verkum og umsvifum; þá munu vor fyr-
 irtæki vel lukkast; þín náð fylgja oss, og þitt
 fulltingi styrkja oss; því hefur þú lofað, og
 þín loford bregðast aldrei; öll þín fyrirheit
 eru já og amen!

Mánudags kvældsálmur.

Lagid: Lángar 'mig í lífs höll.

Hvild er þægust þjáðum; því hún hresking tilbýr,
 Guds að gæðflu ráðum, gjörðist nóttin mörk býr,
 stær frá lýði og láðum, laungum þegar sól flýr,
 aptur vörð að snýr.

2. Lof þeim lífsforingja, líf sem geymir vort þrátt,
 sætlega stal sýngja, sál' og túnga mín hátt; nýrri
 náð umkringja, nú mig lætur sinn mátt, og blynnir
 að dátt.

5. Nú áfalla nótt vann, náðir lúðir fá menn, all-

an hennar óttan, yfirgnæfir værd enn lífs umferð-
ar flóttann, farfjæl endar hvíld senn; lann fáum þá
þrenn.

4. Mína daga mig lær', minn Guð! telja svo hér,
að eg stynji allnær, er síðasta kvöld mér, ending' þeg-
ar öll fær, æðistundin hjá þér, þú betra líf lær.

5. Mér hlíf minn Guð vel eg, minum lífs á vegi,
aldur hvar sem el eg, eins á nött og degi, forsjón
hans mig fel eg, fyrir tign hans hneigi, og æðst lof segi.

Mánudags Kvöldbæn.

Vertú hjá oss, Drottinn! því að kvolda tef-
ur; dagurinn er þegar lidinn og mirfríð yf-
irfjellur. Steljandi eru þær háskasemdir, sem
oss og voru veifa lífi máfke búnar séu á þess-
ari nóttu; æ, vér veifar og skammshýnar mann-
essjur þekkjum þær hverki né fáum þeim af-
stýrt! Þor máttur er rir, en vöðinn hver-
vetna, þorsin mífíl; vertú því ekki fjarlæg-
ur, heldur stattu hjá oss Drottinn, vort hjálps-
ræði! á þér einum er öll vor von, lát oss
ekki til skammar verða! Þú einn þekkir grant
og sér hvílíft skabræði þessi nótt máfke hafi
oss búið, þú veitst lífa ráð og meðöl til að
afvenda því; þinn er mátturinn og dýrdin að
eilífu. Banna öllum vöða að granda oss
eda nokkru því, sem þú oss gefið hefir til

yndis og nota í lífinu. Þín nálaegd umfringi ofs, þinn máttur hlífi ofs, þín forsjón vafi yfir ofs! Þá kann ofs ekkert illt að heunda; svo hlýtur ógæfan sjálf að snúast ofs til væðar og heilla. Í því trausti leggjum vér ofs óhultir til svefus, offrum þér andmjúku þakklæti fyrir dagsins velgjörninga og afhendingu ofs svo með lífi og sálu og öllum efnum í þinar hendur. Vertú hjá ofs í völu og svefni, og vertú vor Gud í lífi og danda, amen!

Þriðjúdags morgunsálmur.

Lagid: Góðir vor, sem á himnum ert.

Fjórðudags sagurt ljómar enn, líf breidir út og gleði í senn; minn fyrsti þáuki því nú sé, þakklæti Gudi láta í té, að eg uppreisinn frór og fri, farid get til míns verks á ný.

2. Í væðdar skanti satt eg svaf, svefniun mér nóa trapta gaf, minn líkam, sál og hús mitt hér, í hendi geymdir, Drottinn! þér; sú fódurlega forsjón þín, forðad hefir ofs neyd og þín.

3. Hér fyrir sál og málid mitt, minn Gud! vegsamar nafnid þitt; míns hjarta traust og athvarf allt, á meðan lífi eg vera skalt; því hvern, sem á þér hefir trú, Herra! ei yfirgefur þú.

4. Hjálp! eg uppfylli hér í dag, hvað þú bandst og minn styrkir hag, ætíð stunda með allri gát, ann-

ara' og minna velferd lát; fótsporun Jesú fylgja hér, svo fái' eg hinna dýrd hjá þér.

Þriðjudags morgunbæn.

Löfshing þú vud mín! Drottni Gudi þínum, þínum verndara og viðhaldara, er svo fódurlega hefir vakad yfir oss med hlífð sinni og vardveitflu á nnsíðinni nóttu, ad ekkert vondt hefir náð ad snerta oss, né það oss víðfemur; myrkríð gjörði hann oss ad verju, hvíluinnu ad gríðastad, svefninu ad endurnæringu, og nú gefur hann oss med nýnni degi nýja rótfennu um það, hversn hjartanlega góður og gæðsfuríkur Gadir og verndari hann er sinna vanmáttugu barna. Vér viljum því nppvafnadir byrja þína lofgjörð, framtelja þínar velgjörðir, og med hjartans þakflæti víðurfeuma voru óverdugleika til þeirra og alls þess góða, er þú á aslíðinni nóttu og allt hingat til hefir andshjút oss. OE, hvað erum vér, Drottinn! ad þú andshjúnir oss svo mikla hluti? ad þú þannig sjúnir á oss stærð þínnar miskunnar og trúsfesti? já, því meira gott sem þú gjörir oss, því framar viltú lada oss til elsku og hlýðni víð þig. OE, stýldinn vér á þessum degi neita þér, góði Gad-

ir! að fylla svo notasæla skyldu vora! nei, í þínum frapti viljum vér ganga á móti dagsins freistingum; stattu ofs til hægri handar, svo vér ekki hrösum, engan hlut adhyllumst, sem þú bannað hefir, effert framur ástundum enn að þóknaft þér, og verða sælir við elskuna til þín; svo verdum vér blefsadir af þér, blefsadir í iungáugi og útgáugi, blefsadir fyrir Jesúm Kríft, amen!

Þridjudags kvoldsfálmur.

Lagid: Hjartad, þántar, hugur, sinni.

Ljós á vængjum leid einn dagur, lengst í vestríð frá ofs inn; einn þú veitst hvert annar fagur, í austri rennur nokkurt siun; Herra Gud! sem hefir rétt, himinljósum miðin sett; ótal vitsku verfin ljóma, vald og gæðsku er þína róma.

2. Þér af hjarta þókkum gladir, þennan líðinn sæla dag; öllum meinum af verndadir, allra leitst í mildi þag. Gef að minnumst allir á enn nær dauða þar ofs fá! gef þvi lífid vel svo vöndum, víð sé hlífð í þínum þöndum!

3. Blund á ofs lát sætan siga, sig hér þinni fodburvörn, í nótt sem máste náköld þniga, nú þín auðmjúk fela þörn. Sofni augað dauðadúr, draunni fálín vafni úr, frá náttðægra dymmu þafin, þýrðar ljósi þínu vafin.

Þriðjudags kvöldbæn.

Góði himneski Fadir! í þér lifum, erum og hrærumst vér; frá þér einum flýtur öll góð og öll fullkomin gjöf niður til vor; af náð þinni erum vér til, og þín trúfesti lét oss af-
 lifa þennan dag; það viðfænnir vor sjála með hjartans þakflæti á þessari kvöldstundu. — Fad-
 ir! þín góðgírni er og hefir verið yfirgnæf-
 anleg yfir oss, en vér höfum syndgað, vér höfum notið þína velgjörða og glæði oss við þínar gáfur, en tíðum gleymt þér, gjaf-
 aráttum allra góðra hluta, og þó hefir þú ein í dag ekki látið þér leidast að gjöra oss til góða. Þú hefir veruð oss frá öllu skad-
 ræði, og uppfyllt alla vora nauðþurft, svo vér því farsari og vareygðarsamari vera skyldum til að lifa þér einum í heilagleika og rétt-
 læti; en — æ vort gáleysi! dagurinn er lið-
 inn, margt gott er á honum forsjómad, sem vér þó áttum og finnum að gjöra, og margt það illt aðhafst, er þú baunad hefir; það vitnar vor samvitka. **U!** ef þú nú vildir gjöra við oss eptir vorum tilverfnaði, þá yrði nóttin heguingar = og eynda = nótt og hvíluáttid banaþeng; en það hughreyfir

ofs: að þú ert óendanlega góður og miðfær-
 samur Guð; þess vegna vegum vér andmjúk-
 ir að biðja: lát ekki þína náð við ofs með
 deginum enda taka. Fyrirgef, fyrir Jesú
 dýra danda! fyrirgef vorar margföldu synd-
 ir, og frelsa ofs frá þeirra straffi og öllu
 illu á komandi nóttu! vér erum þess full-
 vissir, að þú heyrir vora andmjúku bæn, því
 hjá þér er mikil fyrirgefning, amen!

Midvifudags morgunsálmur.

Lagid: Hver sér fast heldur.

Hátt upp í hæðir, mitt hjarta lypti sér, Guð, sem
 nú gæðir mig gleði, lofa ber; nýan dag vott um
 nýa eg sé, náð sem nú lætur, :: náðugur Guð í té::

2. Hans náði heyra, þá hóf eg andvarp 'flokkt,
 fúst fodureyra, fannu minna naudsýn gloggt, þá
 fyrsta byrjast þorsin vann, um ásjá bad eg, :: og
 amen sagði hann ::

3. Guð! hverju gjalda, gjöf þína má eg nú? þótt
 þúsundfalda, þér ber eg fram í trú, að um mig
 hugað enn er þér; gef gáfur þinar, :: að góðu
 verði mér! ::

4. Enn framar seti, færift eg lífs á fteid, gef æ
 eg gæti, geingid fram dygða leið! tafmark míns lífs
 sé tafmark þad, ofs fýsi' að finna :: nær flytjunist
 cilist að! ::

Midvikudags morgunbæn.

Þófad og vegsamad sé þitt dýrðarfulla nafn,
 Drottinn Guð! sem ein þá í nótt andþýtt
 hefur ofs vægd og miskun; hliðt ofs við öllu
 maklegu syndastraffi, neyd og ólúftu, en gef-
 id ofs rósamann svefn og hæga hvíld; vora
 frapta hefir þú endurnært, og viðhaldið vorri
 heilsu. Allt gott byggjum vér af þinni milden
 hendi; þú fyllir vor hjörtu með fagnadi, og
 gefur ofs, jafnvel hér á jörðinni, að njóta
 margstónar unadsemda og ánægju í lífinu.
 All þín verk og viðhóudlan við ofs, er ein-
 skær náð og góðgæmi; þú briggir og tóptar
 ofs svo vér því fegnari verðum hugguninni;
 þú sendir ofs mótlætíð, til að andmýkja ofs,
 og að læra að meta og smækka gleðinnar inn-
 dæli. Nóttin og myrfríð minnir ofs á,
 hvortu dýrmætur velgjörningur dagurinn og
 ljósid er, já, að allt það, er þú gjerir, sé
 harla gott. Gef ofs með þessu hugarfari
 að taka hverju því, sem ofs meta kann í dag;
 veri það blíðt eða þrúðt, það er ofs þó allt
 hollt og blefsað af þinni hendi, þegar vér
 að eins lærum að færa ofs það í nýtt eptir
 þinni tilætlan. Vardveit og blefsa ofs þín-

ar gáfur, og gef oss að njóta þeirrar gleði af þeim, sem þér er þöfnanlegt. Bænheyr oss og uppfyll vora andþurft í dag, eptir þínum dýrdarrikðómi í Jesú Krísti, amen!

Midvíkudags Evoldsfálmur.

Eagld: Nís upp mín sál! að nýu nú.

Fyrir gott allt þig gofgum vér, Gud! sem oss náð og miskun tók, og þú sé morgu minna, lífsamt gét þitt, lofsvæði mitt, láti náð hjá þér finna.

2. Hjálp í dag tédir mikla mér, mig hjartanlega töfst, að þér, bænheyrðir blítt, sem Fadir; mig og mig og mitt hús, miskunarfus, frelstir og forsgödir.

3. Allt hvað eg er og andi sá, í mér glöðræf sem hugsar á, að þín dýrd eblast væði; allt hvað minn hag, eblði í dag, eru þín meðdeild gæði.

4. Eptir þinni elstu og mátt, annastu mig um þessa nátt, sjá ei til synða minna, í dauðans neyt, allsherjar Gud! aðstod láttu mig finna.

Midvíkudags Evoldbæn.

Eilífi, óumbreytanlegi Gud! vorir dagar burtlíða sem fluggi, og allir hlutir fringum oss umbreytafst, en þú ert hinn sami að eilífi; þín ár þrotna aldrei, því hjá þér er engin umbreyting; þín miskun og trúfesti er enn hin sama, sem hún frá eilífi verid hefir; þessvegna lifum vér, ó Gud! á þessari

kveldstíund, og hófum fyrir þína náð útend-
 ad daginn án slisa og óluffu. Ódandlegar
 þakfir séu þér fyrir það, þú gefid hefir oss
 ad þekkja þig eilífan og ómumbreytanlegan
 Gud, sem aldrei munt bregðast þeim, er á þig
 vona. Dagurinn er lídinn, ljósid flýr oss,
 allt er forgeingilegt; en það er vort traust
 og huggun mitt í óstöðugleikanum, ad vér
 eigum þig ad; þú ert vort ljós og hjartans
 blutskipti ad eilífu. Hingad til hefir þú verud-
 ad oss, og viðhaldid vörn lífi; virdst þú ad
 framhalda sömu gæðsku við oss; varðveit oss
 mildilega á komandi nóttu. OE, þó vér sé-
 um þess ómaklegir, sakir vors óstöðugleika í
 öllu góðu, þá samt vertu oss náðugur!
 Forlát oss dagsins margföldu syndir, og sýndu
 oss veifum vægd fyrir meðalgángarans Jesú
 forþéunstu sakir, amen!

Símtudags morgunsálmur.

Lagid: Hjartad, þankar, hugur, sinni.

Átt þína, Guð! enn mér bodar, upprennandi morg-
 unnsól; þig ad prisa', er vardir vöð, vara lédir
 hvíld og skjól, fyrst stal yðja' og munnsins mál;
 mín af blundi hressa sál, lyptir sér í himna hæðir
 um hátígn þína og mistun ræðir.

2. Blunds í fadmi' eg lá' sem líðinn, lífa þín
vakti' og til mín sjá; endurnæring', næði, fríðinn,
náðug veitti þín forsjá; enn mér nýtt gaff aptur
fjör, ótal bjóst mér heilla fjör, er þú vildir að eg
hlyti uppvaðnadur og þeirra nyti.

3. Lífs þess frapta áttú alla, er mér gafftu nýtt
í dag; til þín þeinkja' og þig áfalla, í þrautum.ber
og gleðihag; lífs míns Fadir! lofin þín, lífsregla
sé íafnan mín, yfirvegan ástar þinnar, unadsemdin
sálar minnar!

4. Eg vil þín með lotning' leita, og lífs við
sporid finna hvert; í elstu' og dygd þér eptirbreyta,
eins hreinstillinn leynt, sem bert. Þú minn vilja' og
veikleik sér, vertú aldrei fjærri mér! leid mig svo
fram lífs hvern daginn, lofs að dýrdar erfi' eg
haginn!

Simmtudags morgunbæn.

Í frá uppgöngu sólarinnar, allt til hennar
niðurgöngu, sé nafnið Drottins vegsamad!
þú hefir skapað daginn til erfðis, en nótt-
ina til hvíldar oss og öllum skepnum. **VE!**
hvað innilegustu ástar þakflæti erum vér nú
ekki skyldir að offra þér á þessa dags morgni,
fyrir svo marga hvíldarnótt og værdarblund;
er vér allt hingad til þeigid höfum, en vér
þó sjaldnaft þekkt höfum, því síður þeigid sem

velgjörð af þinni góðgjörum hendi. Þyrir-
 gef, ó Gadir! vort athungaleysi, þyri Jesú
 ískuld! og meðtaf í náð þad yðrandi þakkar-
 offur, sem vér nú í hans nafni framberum
 þyrir þig! vér viljum í dag, og daglega héd-
 au af, sjúna vort þakflæti ávartarsamt í verk-
 inn; vér viljum láta þad áþannast í orði og
 athofnum, að vér ekki forgefins þeigid höfumi
 þína náð, og notid verndar og varðveitslu í
 nótt og hingad til; þér viljum vér þjóna,
 þig elsta og þér hlýða; styrk ofs með þínum
 frapti til að framkvæma þennan góða áfætning
 í dag, svo vér lifa mættum þér til dýrdar,
 trúlyndir og árvafrir í voru falli og erfídi,
 ávartarsamir í gudhræðslunni, stöðugir í bæn-
 inni, heitir í þakflætinu og lofgjörðinni til þín,
 þennan dag og alla tíma til æfiloka, amen!

Simnitudags Evoldsfálmur.

Eagib: O Gadir himnefí og eilífi Gud!

Þjímínsól vendi í hafsins skaut inn, húmid ofs
 bendir til vardar um sjun; leid svo til enda einn
 lífedayur minn, lífu vanstu senda mér, Drottinn!

2. Þér, blíði Gadir! lof þýðasta þer, þú mig
 verndadur og öllu frá mér, grandí víðadur þín gnæf-
 andi hér, gæðska, blesaði hvað mitt er.

3. Þú sem vel greidir mér gæfannar stig, gjör þad eg beidi: þin fædurhönd mig, annist og leidi; min end örugg sig, í lifi' og beid reidir á þig.

4. Öll skal svo hrundin burt ángist og þrá, er værdarstundin mér gleðileg þá; síðasti blundur þó sigi mig á, fælum Guds fundi mun eg ná.

Símtudags Kvöldbæn.

Gud, vertú ofs syndugum lífusamur! dagurinn er ad kvöldi kominn, og vér svo einum degi nær fluttir eilífdinni, vorum reifnings-
skapar og uppfærnu tíma; vitni nú vor sam-
vitfka hvernig vér búid höfum ofs undir hatni í dag. **Æ!** mörg tæfifæri, sem ofs á degin-
um framboðist hafa til góðs, eru midur hag-
nýtt enn vera skyldi, og fleirum þó ad eilífu
fleppt, mörgum heilla = stundum ónýtsamlega
eydt, margir býrmætir velgjörningar þánfa-
laust af ofs medtefnir og gálanslega brúfkað-
ir, eru í dag ónýttir á ofs. **Æ,** margvis-
legt er vort gáleysi! allt þetta vitnar nú í
gegn ofs, hversu þunglega vér erum undir
syndina felðir; hversu litid ofs dag frá degi
ágeingt verði ad fullkomnast í elskunni, í þak-
lætinn við þig, og hlýðninni við þin blesund-
boðord; til þessa hefir þú þó, náðarsamlega

sparad ofs í dag, og svo marga daga, sem þér lifað höfum; æ gakktu þó ekki í réttlætis dóm við ofs, góði Gædir! fyrir þér er enginn maður, ekki hinu fullkomnasti jafuvel, réttlátur, heldur sýndu ofs vægd og vorkun! þú, ver Skapari! þessir best, af hversu breiðu verkefni vér erum gjördir, minustu þinnar grunnlausu gæðsku í Kristi Jesú, og afplána allt vort ránglæti! taktú ofs undir þína gúðdómlegu vernd og varatekt á þessari nóttu, og frelsa ofs frá öllu illu, því vér vonum á þig. Amen!

Söstudags morgunsálmur.

Tagid: Sólin upprunnin er.

Enn til ljóse alvald þitt, á ný mig færði, af dæmisins dái' og mitt, dug hressum gærdi líf sem að lá, líid á fótstör þinni; vernd þin, sem viðhélt mér, vottar, eg enn sé þér, minn Guð! í minni.

2. Því skal min þakklát sál, þér aldreif gleyma, hegðan, hjarta og mál, holl bod þin geyma; með nýjum dug, í dag þín fast ásetur, að stunda dygd og dád; Drottinn gef veifum náð, að breyta' æ betur!

3. Eg er í hättum heim', þans glis mig letur; en mót övini heim, aðstod þin hvetur; eg megna allt, ef þinn kraptur mig styður, súrt ef mér sendast vana, syfra það aptur kann, þitt fylgi, og fridur.

4. Aldrei yfirgafst þú, þann á þig treysti; vera skal vísa sú, von mín og hreysti; í hvöld eg mun, ást og náð lýsa þinni, að heldst mér á þeim stig, að óttast, Faðir! þig, svo fríð eg finni.

Söstudags morgunbæn.

Tofaður sé Guð og Faðir Drottins vors Jesú Krists, og fyrir hann vor allra náðugi Faðir! vér þortumst nú fyrir þér á þessa dags morgni, gladdir af þinni miðun, og fagnandi af þinni hjálpræði. Vér þökkum þinni gæðsku fyrir alla þína fædurlegu velgjörninga, og þökkum þitt nafn fyrir ös veitta værd og vernd á aflidinni nóttu. Á þínu nafni byrjum vér daginn, og í fullu trausti til þinnar aðstodar viljum vér ófvidnir mæta dagsins þjáningum. Vér lifum í heimi, fullum freyðinga; sjálfir erum vér breiskir, og vort hjarta táldragandi; æ Drottinn yfirgefu ös því ekki, þín veitu börn! lát þinn ótta vera vakandi í vís, og þinn krapt fullkomnastr i vorum vanmætti, svo vér aldrei vinnum það fyrri svifula syndarinnar skemtun, að yfirgefa veginn þinna bodorda! O vor blefsadi Frelsari og Talsmadur, Drottinn Jesú! bið fyrir ös þinn himneska Fædur: að hann í dag og alla tíma, sem ös ætlaðir

eru að dvelja í heiminum, vilji náðarsamlega
varðveita oss frá heimisins vondu dænum, fýfir-
um og hneirlunum, svo vér framganga mætt-
um vislega, eins og á degi, ætíð vakandi og
viðjandi: að föllum ekki í freistni. Vertú í dag
í verki með oss, og lát vort hjarta réttstíffad
finnast fyrir þér, amen!

Söstudags. Evoldsfálmur.

Lagid: Gef þinni Kristni góðan frið.

Gud-Fadir! sem oss geymir vel, gæðskunátt þinn
ég þrísá; þitt enu að losa ástarþel, og mistun
þinni lýsa, skal mín þakklát vanda vísa.

2. Eg sem þins Ande ástgjöf hlaut, er þinnur
trygdum minni; vesæll til þeirra vægða', er nauf,
vann ei af mistun þinni; synd uppgæst mér ein
eitt sinni.

3. Gud! heilög vera góð og trú, Gud minn!
Gud feðra minna! frá móðurlífi minn varstu, æ mætti'
ég verður finnast, í tolu barna teljast þinna!

4. Leid mig þitt endurlífuad barn, lát andarsfríð
mig næra! Nú sofna' eg, Fadir gæðfugjarn! gef
mér hvíld tryggja' og vera, til dóms lát mig ei dúr-
inn fara!

5. Fadir! oss háfa forða' og neyð, fel eg þér mig
og minn; þér treysti' og að mér tek þinn eid, tryggð
þes eg reynda þína; annum mistun enn munt sýna.

Søstudags kvoldbæn.

Vér þökkum þér, Drottinn alvaldi Gud! því þú ert svo góður, ad þín miskunnsemi varir ad eilífu; fyrir hana erum vér enn þá i dag með morgum gæðum rifuglega blefsadur, og frá allri neyd, færi og flisum volduglega veruðadur. Vér tilbidjum fyrri þínn angleti, og offrum þér andmjúku hjartans þakflæti fyrri allan ríkdóm þinnar gæðsku; vægðar og lánglindargæðs, er þú hefir andsfynt oss i dag. Meðtak, ó Fadur! i náð, þessa ófullkomun, en þó einlægu kvoldsórn vora; þú heyrir gjarnan andmjúkar bænir, og fyrir- litur ekki vort veifa barnakvaf. Fadur! i þína voldugu umíffón felum vér nú aptur líf og fálu, hús og eignir, og allt það er þú hefir oss gefið. Drottinn! vér erum þín handaverk, og i Jesú Krísti frídkeypt, útvalin börn, lát oss ekki glatast, lát eugan brífa oss af þínni hendi. Umfringi oss þín guddóms nálgæð, svo ad hvert vér fofum eða vofum, lífum eða deyum, féum vér þó þínir. Gef oss, ó Jesú! vært ad sofa i þínum fríði, ad vér á morgun gladdir uppvakna

mættum, til að viðfrægja þína dýrd, þáðan í frá og að eilífu, amen!

Laugardags morgunfálmur.

Lagid: heimfisins styrir forsjón fasta.

Dagur ansturlopt uppljómar, Jösseins Herra dýrd þú hér! mikla vernd og milda dóma, miskun þín ofs íáfnan tár! morgunröðans blidri brún, blesund enn nú gleður hún. - Af sæng upprisum sælir og gladdir, að sjúngja lof þitt, hjartans Fadir!

2. Skapari þarad lýds og landa, lífs og heilsu veitir hnöf, láti' hann samleiðs ljós og anda, leida, flina og styrkja ofs, að þjóna sér í þeirri stétt, þar hann hefir ofs í sett; sérhvört bál, sem mér kann mæta, miskun virðist hans að bæta.

3. Guð, hvað sem í öllum áttum, ofs til heilla flapadir þú, eptir sínum eðlis háttum, eðli vora far-sæld nú! gef ofs þennan góðan dag, góði Fadir, sjá vorn hag, ofs þín blesund gæðska geymi, gæðin full í betra heimi!

Laugardags morgunbæn.

Allt hvað andardrátt hefir, lofi Drottinn eilíflega! já, þakka honum og þríska hann, minn sál, á þessa dags morgni, sem verid hefir sól og skjöldur yfir þér á umliðinni nóttu! Drottinn! þú lætur ekki af að gjöra vel við ofs, daglega er þín miskun ús, hverr

dagurinn segir það öðrum, og hver nóttir
 kunningjörir það annari; því skyldum vér þá
 þegja? vér, sem frá móðurlífi allt fram á
 þessa morgunstund, reynt höfum þig trú-
 fastan verndara, fædur og forsvar? æ, að
 þessi upprennandi dagur mætti nú vekja
 vörn anda til verðugrar þakflætis lofgjörðar
 þínnar nafni, fyrir allar fædurlegar velgjörðir,
 sem þú veitt hefir oss í nótt og alla um-
 líðna vísu, þó vér höfum þrálega þyngðad
 í gegu þér, og vaurækt skyldu vora! Eftir
 með oss lýst og frapta til að endurfæpa
 trúlega tíðina í dag, að umbæta það sem vér
 á vísunni forfómad höfum, og að elska þig
 því heitara, sem þú fyrirgefur oss fleiri af-
 brot. Gef oss á þessum seinasta vísunum
 morgni, svo ræfilega að minnast vors upp-
 risu morguns og endurlífsgunardags af gróf-
 inni, að vér lífa mættum þennan dag og
 hvern dag hédanaf, eins og hann vera ætti
 vor síðasti, og vér að koma morgni búast
 ættum við að upprækna til óförgingilegs lífs,
 og heyrja vörn dóms, amen!

Laugardags Evoldsfálmur.

Lagid: Kom Andí heilagi!

Til hafs sól hradar sér, hallar út begi, eitt fleid-
rúm endast hér, á lífsins vegi.

2. O Gud! hvert annað nú, enn þá vor bíður,
auglýsir engum þú, ódara' enn líður.

3. Nóg er að vitum vel, vort líf að endi, og að
það eins og hel, er þér í hendi.

4. Að um ofs annað sé þér, að fært vor Fadir,
bughraustir vitum vér; víssa nóg það er.

5. Þó dagsins stundum fleid, skjótt fram að nóttu,
brátt hennar líður leid, að ljóstri öttu.

6. Svo lífid braut er breid, til bana lífsins, og
dauðinn eins er leid aptur til lífsins.

7. Svo lífa sérhver á, sem sálafst eigi, en andast
eins og já, sem aldrei deyir.

8. Í þína umsjón nú, ástríki Fadir! felum líf,
bygd og bú, blundum svo gladdir.

Laugardags Evoldbæn.

Litufamur er Drottinn, þolinmóður og harla
góðgjarn, sem í dag og alla umlíðna viku,
hefir ofs og allt vort svo dásamlega vernd-
að og bleisad, að ekkert brestur á allt það
góða, sem hann hefir lofað ofs, og vér höf-
um verið hæfilegir til að byggja; Lofað se
hans dýrðarfulla nafn að eilífu, sem enn þá

andshjút hefir á oss stærð sinnar miskunar, aukid vorn náðarfrest um eina viku, og á henni yfiransid oss margföldum velgjörðum í vöku og svefni, með björg og blessun, hlífð og varðveislu, heilsu og hamingju; fyrirgefð oss margar syndir, veitt oss margföld gæði og marga upporfönu til eigin farsældar eblingar, til að verka vora sáluhjálpi með ugga og ótta, með dygd og gudhræðslu. **Æ**, hvað erum vér, Drottinn! og hvað eru vor verk þess verð, að þú svo mildilega hefir breytt við oss og fœdurlega leidd oss hingað til, já, vilt nú framvegis gjöra oss til góða? hverfu ófullkomin er þó ekki vor dygd, hverfu alvornlítill vor betran, hverfu feld vor elska og vort þakflæti, hverfu hvíful vor hlýðni, hve ávartarlítill vor gudræfni? **Æ**, allir vér brjótni margfaldlega! nú þó samt ekki frá oss þinni náð, yfirgefðu oss ekki, þvi þá erum vér glataðir! Fyrirgef allar vorar misgjördir, allar dagsins syndir og vikunnar vangætslu! Miskuna oss og heyr vora bæn, sakir þinnar grunnlausu gæðsku og óbrigðanlegu náðarfyrirheita í Jesú Krísti vorum Lausnara! Í hans nafni leggjum vér oss ó-

hultir til hvíldar. Í hans nafni treystum
 vér því, að þó þessi nótt verda ætti vor síð-
 asta, muni dauðinn sjálfur snúast ofs fyrir
 hans dauða, í blefsadan værdarblind og
 æðfílega lausn og frelsun frá allri eynid og
 mæðu; þá erum vér eilíflega fælir, amen!

2. DAGLEGAR BÆNIR.

Bæn á sunnudögum.

Eilífi Gud, vor Fadir á himnum! vér lofum
 þig og þökkum þér af hjarta fyrir allt gott,
 sem þessi dagur og allir aflifadir hafa ofs
 fært frá þinni mildu föðurendi; meir er það
 enn það metid verði, og fleira enn vér fáum
 það talid; þó er sú þin vísunin mest, að þú,
 fyrir Jesúni Krísti voru Lausnara, gefid hefir
 ofs, brotlegum mannskepnun, djörflung til að
 falla þig: voru Födur. O, hvílikan kær-
 leika þú hefir ofs andsfýnt, að vér megum kall-
 ast þin börn! Já, sem Fadir hefir þú lát-
 id til vor tala í þínum orði í dag, látid

vara ofs við vöndu, en hvetja til að vera góðir og stunda gott, svo vér gætum orðið góðs njótandi hér og síðar. **ÞE**, lát nú þitt orð, heilagi **Fadir!** helgast á ofs, og helga ofs sjálfur í samleiðanum, í dygdinni og öllu frístilegu dagfari, að vér lifað getum þér til lofs og dýrðar, rósamir við þá traustu samfæringu: að þegar vér föstum kapps um að vera eins og þú vilt vér séum, þín góð og andsveip börn, minnir þín, sem trúlyndur **Skapari** og betsti **Fadir**, allt vel til vor gjöra, og að lyftum meðtaka ofs, börnin þín, í himnaríkis sælu, til að lifa þar og lofa þig um aldir og að eilífu, amen!

Bæn á mánudögum.

Vér heffum vörn anda í hæðirnar til þín, eilífi allheims **Hofundur** og **Stjórnari!** og í **Jesú** nafni bjóðjum: æ, lát þitt ríki, þína dýrð og dýrkun, samleiða og dygd, eblast og útbreiddast vor á medal, í vorum húsum og hjörtum! Kenn ofs þín réttindi: að vér stundum að gjöra öll vor verk með vöndudu hugarfari, með dygd og góðri samvitstu, eins og þína þjónustu fyrir þinn angleti! Þinn

góði Andí, ó Jesú! friðar-, færlæfs- og ein-
drægnis-andi, búi í vorum hjörtum, styrri vorri
umgeintgni, og farsæli vort hússfélag, svo vér
gladur og rósamur lifa meztum undir þinni
stjórnun, vor Guð og vor Vansnari! gladur
þjá það vér gjöra eigunt, og vor skylda byð-
ur; gladur líða, gladur lifa, uns vér álitumst
hæfir að meðtakaft í þitt eilífa dýrdarríki,
Drottinn vor Guð! lofður um aldir, amen!

Bæn á Þridjudögum.

Ómetanlega mikid hefir þú, góði Guð! lagt
til vor, þinna mannskepna; mikid í skopun-
inni, mikid í forðorgun, vernd og viðhaldi,
en þó einna mest í því, að þú gefid hefir oss
vit á að viðurkenna þetta, að viðurkenna þig,
eilífa æðsta Vera! vorn Skapara; allt sann-
ar, að þú vilt oss vel, ætíð líð betsta; æ,
verdi þvi á oss þinn góður og náðugur vilji!
Stem oss eptir honum að breyta í þannfumu,
ordum og athöfnum, með vareygd og vak-
andi samvitfni, þegar vel geingur, en þolgæði
og stöðugri von, þegar á móti blæs! þá verð-
ur oss, sem þú vilt; vér verðum þá, fyrir
reynsluna, fullkomnari og hæfilegri til æðri

sjælu nota, i því komandi og betra lífi, sem vor Lansnari Jesús hefir ofs í ljós leidd, af-
 refað og fullvissað ofs að lifum þessu lífi,
 amen!

Bæn á midvikudögum.

Vér andvörpum til þinnar gæðsku, þú orláti
 Gjafarínum allra góðra hluta! og í hópi þinna
 tallausu lifandi skapna, biðjum: blessa ofs
 Guð vor Guð! og gef ofs það vér dag hvern
 viðþurfum til lífsins viðurhalds, til nautu-
 ar, skjóls og svolunar líkamans, og til á-
 nægju vorum sálum. Blessa vort hús og
 handabla, vora ydu og erfði, svo vér lifað
 getum nýtsamir í vörn standi, ofs og með-
 bræðrum þarfir; getum með glöðu gedi og
 góðri samvitsku nýtt eigin brands í sveita
 vors andlitis; getum sýnt vörn góðvilja og
 vora trú ávartarsama við þurfsandi, af því
 sem þú gefur ofs! Já, blessa ofs það þú
 útbytir ofs! gef að vér þyggjum það, hand-
 tærum og notum sent þinar gáfur, með greind
 og guðrækni, ánægju og þakfargjörð! Þá verð-
 ur það ofs nægilegt, notagott og blessað,
 fyrir lífama vörn og sálu, í Jesú nafni,
 amen!

Bæn á fimmtudögum.

Með bljúgum og ydrandi anda áföllum vér þig, ó Gud! þú brotlegra manna eilífi mistumari! vidurfennum þér vorar margföldu ávirðingar, með hverjum vér svo þrátt höfum gjort oss ómáflaga þinnar náðar, og í Jesú nafni biðjum fyrirgefningar á þeim. Ö, lifnandi Fadir! þú þekkir vort stáðlitla mannedli; þó vér optast höfum viljan, opt lífa vidleitni til eus góða, brestur oss tímum árcædi, tímum lífa stöðuglyndi til að framkvæma það. Vorkenn vaumætti vorum! samverka vorum vilja, og ávarta vora vidleitni að láta af illu, en læra gott að gjöra. Þitt dæmi, vor ljúfi Lausnari! hvetji oss, og þinn andi styrki oss til að fyrirgefa og unna þeim góðs, er vid oss finna afgjóra, svo vér fáum komist sem næst þínum fótsporum, lifst þér í mannelstu, og eptir þínu orði og fyrirheiti verid fullvísir um fyrirgefningu vorra synda, amen!

Bæn á föstudögum.

Sanni, trúfasti Gud! þú fullkomnasti, þú betsti! vor hjartans unan sé sem tíðast um þig að þeinfja, þin verk að skoda, þinn vilja að

stunda, og þína veginu að rekja, svo vér ekki leidumst í freistni; ekki látum oss tæla af villtra fýsna og vundra dæma gímingum; ekki efumst um, að öll þín stjórnun er vis og góð; allir þínir vegir einber miskun og trúfesti. Leid oss eptir þínu ráði og í þínum sannuleika, að vér lærum rétt að meta stundleg gæði, svo að brúka heiminu, að vér ekki misbrúkum hann, ekki spillum þínum góðu gáfum, né meidum sjálfa oss. Styd oss og styrk með þínum fræpti gegn freistinganna ofurebli, að vér ekki föllum, heldur fáum stöðist, varðveitt trúna og góða samvitöku til æfiloka! Þá er oss viss sigurfransinn eptir þínum fyrirheitum, amen!

Bæn á laugardögum.

Þor hjálp stendur í þínum höndum, þú al máttugi himins og jarðar Skapari! — æ, þann hugðvalandi þanka! Því vöngladari vögum vér að biðja: mikla nú, góði Fadir, á oss þínn mátt og þína miskun, og smá frá oss öllu því, sem þú einn þekkir að geti orðið oss til skaða á sálu edur lífama, æru edur velferð! Gefdu oss vitsmuni til að fram-

gánga forsjállega i heimi þessum; engum gefa hneirlun, engan skada i nokkrum hlut, en vaka jafnan yfir samvitsku vorri; hún fylgir ofs lengst; hún getur bæði gladt og lífa skadad ofs mest. Þetta skyldi ofs aldrei gleymast, hvar sem vér erum staddir, eða hvað sem vér gjörum, því þá getum vér lifað öruggir i fullri trú og von um að þú, vor trúlyndi Skapari! munir leida ofs klaklaust gegnum lífsins hættur og torfærur, og lofs frelsa ofs frá öllu illu, en hjálpa ofs til þíns himneska ríkis, því þú einu megnar öllu að eilífu, amen.

5. HÆTJA BÆNJ.

J ó l a b æ n.

Tof og dýrd sé Gudi i hæstum hædum! sem eptir sínu órannsafanlega vísdoms- og mistunar-ráði, hefir frá eilífd fyrirhugad ofs syndugum mönnum hjálparmedal i sínum eingetnum elstfulega Syni, Jesú Kristi, sem

i uppfyllingu tímans er af Föðursins skauti
 útgeinginn, fæddur af kvennu og logmálinu
 undirorpínn. Lof og heidur sé þér, Guds
 eingetni Sonur! Þú Föðursins dýrðarljómi
 og sama imynd hans guddómsveru! sem ofs
 ert i heiminu sendur og gefinn til réttlætis,
 vísdóms, helgunar og eilífrar sálshjálpar.
 Velkominn vertú ofs, þinni kristni, sem af
 þínum guddómlegu lærdóminu helgud og upp-
 lýst er, til að þekkja á hveru hún trúir, og þá
 sælu'arfleisd, sem ofs öllum er, fyrir þína
 holdtekju og hingadburd, innfíglud i von ept-
 irfomandi gæða. Velkominn vertú ofs, ó
 Jesú, vor blóðteingdi bróðir! sem með þinni
 blefsadri fæðingu, blefsad og helgud hefir vora
 fæðingu. Þú gjordist veitt og hjálparþurf
 andi barn eins og vér; þú ert ofs, að öll-
 um syndlausnum breisfleika lifur ordinu, þú
 vilt því bera vorfunssemi með ofs, þínum bræðr-
 um, og styrkja með þínum frapti i öllum
 vorum breisfleika. Blefsud og hátíðleg veri
 ofs þin fæðing! veri hún svo andvirdileg, sem
 hún annars var fyrir heiminum; hún er ofs
 þó sem trúum á þitt nafn, dýrðlegt fridar-
 merki milli Guds og manna, já, rifugleg blefs-

unnar lind allra gæða, timanlegra og eilífra. Vér náleggjum ofs í þanninum þínum fæðingastalli, og tilbidjum þig, heimsins Læriméistarar; gef ofs að fylgja þínum samuleika! vér áföllum þig, voru sáluhjálpara, gef ofs að standa stöðugum í þinni vidurkæmtingu og Guds ótta, allt til æfiloka! vér þrisum þig, voru dómara; æ, gef ofs hér á jörðu að taka svo þinni fæðingu og fæðingar notum, að vér á síðan fyrir þínum dómi álitaft mættum verðugir að innleidast í þína dýrd, og þar undirtaka og samþyggja með öllum himnestum hirdsveitum, einglum og útsöldum, þínu lofgjörðar þris að eilífu, halelíjah!

N ý á r s b æ n.

Eilífi aldauna Fadir! hjá þér eru þúsund ár sem einn dagur, og einn dagur sem þúsund ár; þinn aldur er æ hinn sami, en ofs flytur hverr dagurinn, víkan, öldin, nær enda vors aldurs og dómínium. Döfluga straumur tímans hefir hradar enn vér alvarlega feingum aðgáð, borid ofs enn þá áfram um eitt ár, nær þessum ofs markverðu tafmörkum. O vor Gud! óttaslegur rennum vér augnum til umlíðna

ársins og þessara tafmarka; árið útrann, en vér blygdumst að líta til þessa af oss misbrúfada tíma. Vér meðtókum af þinni Góður heudi allt það gott til sálar og lífs, sem þin milda forsjón sá oss fyrir betstu; flestir nutu heilsu og hagsældu, ánægju og nægrar atvinnu; flestir rifuglegrar blessunar af lopti, jörðu og vötnum, og blessunar í störfum og útréttingum. Þitt orð vakti oss af andvaraleysinu, lýsti oss á dygdanna veg, og hvatti að skunda hann, en vér dauðheyrðumst við þinni raustu, og aðhylltumst öllu fremur heimsins fláráðu gímníngar; meðtókum þitt orlæti og fœdurlegu blessun þakkarlitid, og virðtum allt þetta sem smámmi, þínar bendingar með kallsími og dofinleika, þitt lánglundargæð og miskun með aggleysi, eð ekki með forherðingu. O! vér Guð! viljir þú í réttlætisdóm við oss ganga, Drottinn! hverr fær þá stadið? viljir þú með árinu enda vora daga og þína náð við oss, með hvílfri skelfingu mættum vér þá ekki horfa fram að því óttalega, sem á eptir færi? en — vér biðjum, lífssami Faðir! og vitum þó ekki hvers biðja ber — vér fulltreystum þinni miskun, að þú sjáir vægd vorum vondska háttum

stórum; að þú með velþófinum meðtaka viljir
 þá veifu losgjörð, sem vér nú við þessí ára-
 skipti af innsta hjartans grunni framberum
 sambuga fyrir þig. Og, eilíft lof og ódand-
 legar þakfir séu þér, vor Gadir, fyrir alla þína
 trúfesti og miskun við oss, alla þína dásönnu
 handleidslu á oss um aflíðid ár! Vér bidjum
 og fulltreystum þinni forsjón, sem allt hingat
 til hefir oss svo fódurlega annast, að þú á í
 höndfaraudi ári, látir þitt sanuleiksord vera
 lampa vorra fóta, og ljós á vorum vegum;
 sendir þann samna vísðóm í vor hjertu, þann
 vísðóm að óttast og elsta þig fram yfir alla
 hluti. Vér fulltreystum því, að þú sem misk-
 unar þig yfir öll þín handaverk, og stjórnar
 þeim öllum með svo mikilli umhyggju, að eng-
 inn titlingur fellur á jörðu án þíns Góðs
 vilja; að þú, sem talid hefir öll vor höfuð-
 háir, og veitst á hverju vér höfum þörf, og
 af hverju uot, sem oss er sjálfum hulid, min-
 ir, fyrir Jesú sakir, alla hluti við oss bet-
 ur gjöra, enn vér skynjum um að biðja; min-
 ir því blessa, vernda og varðveita oss alla
 á jálu og lífi á komanda ári; blessa og styrkja
 voru konung, og hans háa hús; blessa frísta-

innar höfudstéttir hjá oss: hússtjórn, vald-
 stjórn, fennidóm; blessa einn og sérhyvern með-
 al þinna mannskepna; blessa vort naudþreyngda
 fædurland með haganlegri og frjófsamri ved-
 urátt, jardarinnar, hafsins og vatnanna á-
 góða, landsins og lífsins ávortu; blessa hvers
 og eins stærð, ydu og freita í ærlegri sýslu,
 vor ferðalög og útréttingar á sjó og landi;
 vernda og blómga réttshýna fanphöndlun og
 viðskipti manna á milli; bjóða hafinn, að láta
 oss sína andlegð og blessun í té: að himin-
 inni ekki til lengdar né til hallæris, verði oss
 sem járn, eða jörðin sem kopar; bjóða styr-
 jöld og drepsottum að ganga fram hjá vorum
 veiklídada og fámennu **S ó l m a**; bjóða hrígd
 og þjáningum þeirra sem stynja undir sjúk-
 dóms og mótlættinganna þunga, á þér þægi-
 legri, og vorum lídandi bræðrum hentugri tíð,
 að snúast í gleðiríkan fagnund; já munir blessa
 lærdómsmentir vor á medal og alla fram-
 farar vitleitni í vísðómi og dygd; og lofs-
 ins blessa oss alla með lukkusælli rósemi og
 fríði; innbyrðis fríði og ástjemi í vörn landi;
 fríði á vorum heimilum, að engin úlsbúð né
 tvíðrægni megi sundurflita vor sameiginleg

Fjarleifs = og sambeldnis-bond; frídi í vorum hjörtum; samvitsskunnar dýrmæta frídi, þeim frídi við þig, sem allur heinnirum og hans glámmur ekki fær gefid. Kemm oss svo að telja öll vor æfiár, mánuði og daga, að vér vísir og forsjálic verðum, svo að brúka sér- hvert ár og þess daga, á meðan ný ár og nýir dagar gefast oss, að vér óskelfdir vog- um að mæta fyrir eilífðarinnar dómstóli, að lifnum æfinnar árum, með reifning fyrir brúf- un vorra ára og daga hér í heimi! O Jesú dýrmæta nafni þíðum og vonum vér alls þessa, mildirífasti Gud og Fadur! hans vegna munstu þvi fylla alla vora nandþyrft, eftir þínum dýrdarífdómi, amen!

P á s t a b æ n.

Gendanlegar þakfir, dýrd og heidur séu þér, alvaldi Gud, mikill að ráði og mektugur í athöfnum! Þú sem með þínum volduga frapti útleiddir af dauðanum þínum mikla hirðir sand- anna, Drottinn Jesú Krísti. Vér lofum og tilbiðjum þitt háleita nafn, og þrisum þína heilsusamlegu uád, sem nú er opinber orðin öllum heimi, í vors Endurlausnara dýrdlegu

uppreisn. Nú hefir þú til fulls auglýst hann
 að vera þinn eingetiun Son, heimsins laus-
 ara, ljós og lífgjafara; nú er hans lærðóm-
 ur og evangelium innsiglaður og staðfestur
 guddómlegur sannleiki; nú eru all þin fyrir-
 heit í Jesú Krísti uppfyllt og, að eilífu söm-
 ud að vera já og amen; já, nú eru lífid og
 ódandlegleikiun í ljós leidd. Dandi! hvar er
 nú þinn broddur og banvæna sigd? Jesús lif-
 ir, svo þó vér deyum munum vér þó lifa,
 lifa með þér, ó Jesú! lifa eilíflega sælir.
 Dandi, gróf og forrottnau! hvar er nú þinn
 sigur? Jesús lifir! og hefir með sínum fríd-
 þægjandi dauda og sigursælu uppreisnu afmáð
 alla þína skelfingu, svo þú ert nú orðinn vært
 hvíldar = og geymslu = herbergi til dýrðlegrar
 endurlífgunar öllum Guds börnum. Nú kinn-
 um vér midt í dandanum, sigrihrósandi að
 sýngja þér lof, góði Gud! sem ofs hefir sig-
 urinn gefið fyrir Drottinn vorn Jesú Kríst;
 já, vér erum þess fullvísir, að þegar vér
 einungis kappkostum að stríða-midir þínum
 merkjum, vor uppreisni Lausnari! lifum og líd-
 um eptir þínu dæmi, svo munum vér að lyft-
 um sem þú, í þínum frapti fá sigrinum hald-

id. Sé ofs þín hátíðlega uppreisn = minning,
ó Jesú, í dag, fróptug upphvatning til end-
urnýtingar lífsdaganna framvegis, svo þegar
vér til fulls afklæðast þáum forgeingilegleit-
anum, að vér þá endurnýast mættum til veg-
samlegs lífs og sælufullrar skodunar þinna
dýrðlegu dásendarverka, vor Gud! lofadur
nú hédan í frá og að eilífu, amen!

Uppstigningardags = bæn.

Háleitlega heidradur og vefsamaður sértú af
öllum túngum eingla og manna, Drottinn
Jesú! sem í þinni dýrðlegu uppstigningu upp-
hafiun ert yfir allt hvað hátt og háleitt nefn-
ast má á himni og jörðu. Ur duptinu upp-
hefjum vér vörn huga og sálu í hæðirnar til
þín, og í heilögum hagleiðingum leitum þess
sem þar uppi er, hvar þú ert, vor bróðir
Jesú! Hverr vill nú frammar áflaga ofs, þín
átvalin börn? þú, Gud! ert sjálfur, sem rétt-
lætir, hverr megnar þá að forðæma? þú, Kristi!
ert já, sem lídið hefir og dáiun ert, já, miklu
frammar, þú, sem upp aptur ert vakinn, þú,
sem setstur ert til Kraptarins hægri handar
og bídur fyrir ofs. O, skyldum vér nú þora

stattu herversu tíð, kóngur leita vorri ó-
 dandlegu sálu ánægju í þvífulli syndarinnar
 skemtum, í gjálfi og heimsins fánýta hegðun;
 vér, sem eigum sálufullan ódandlegleika í
 vændum á himnum með þér, vor upphafði
 Ransnari! skýldum vér meta fallvölt stundar-
 gæði fyrir vort æðsta góða, og niðursökkva ofs
 í munadarlífi, en ekki miklu fremur hafa vora
 umgeingui á himni, hvar vor borgarréttur er,
 og hvaðan vér væntum Frelsara vors og
 Drottins Jesú Krists? Þágangd hefir þú, ó
 Jesú! vísað ofs veginn; drag þú vor hjörtu,
 laungum og vilja eptir þér í hæðirnar, svo vér
 ætíð gladdir af voninni, hófum voru huga fest-
 an á því himneska, óförgingilega, eilífa, og
 leitum ofs unadsenda með því, að gjöra ofs
 æ hæfilegri og hæfilegri til innganggu í þá
 sálufullu vistarveru, sem þú, vor Frelsari! ert
 undan ofs geinginn að tilbúa ofs með þér
 sjálfum í himmaríki eilíflega, amen!

S v í a s u n n u b æ n.

Ó, þú sannhelgi guddóms Andi; Andi ráðs-
 og skilnings! Andi vidurfemningarinnar og
 ótta Drottins! þú vor leiddogi og lærimeist-

ari til eilífs lífs! þig lofum og dýrkum, þig ákollum og tilbiðjum vér á þessari dýrdlegu hátíð og stíptmardegi Jesú Krists kirkju á jörðinni: uppfyll nú vor hjörtu og vörn helgidóm með þinni guddómlegu, sérlegri náðar nálægd, svo vor gudsþjónusta mætti ske með réttum anda, og verða þér, vor Gud, vel þófnanlegt offur i dag! Lát þinn allt megnanda frapt, sem völduglega útbrynjandi og styrkti Jesú postula til einárdlegrar sannleiksins vidurfenningar, lát hann einnig verkiandi vera i vorum hjörtum, að vér fúsir og viljugir hlýðnumst og fylgjum þeim vidurfennnda sannleika! Upplýs vors vörn skilning, gef oss vísdom, greind og djörfing til að þekkja vondt frá góðu, dygd frá loftum; lyst og frapta til að fylgja sannleikanum og elska hann, hughreyfði og alvörngesni til að yfirvinna sjálfa oss, allar freistingar, hræfni og hreftvæði og allt það, sem þér er mótsfæðilegt! Opna vörn munu, huga og hjarta til að tala og þenkja um og viðfrægja þinar dásendir, helga vörn vilja til fúsrar framkvæmdar alls þess góða, er þú gefur oss frapta og meðöl og tækfæri til, svo vér með orði og verki i öll-

um hlutum orðid gætum verkfæri í þinni hendi, til að ebla Guds dýrd, verka vora sáluhjálpi og styrkja til að rótस्था fristindómsins færleiksanda á medal manna! *Æ*, helga þú oss í sannleikanum! viðhald oss í trúnni! hreinsa vorar samvitstur frá öllum dauðlegum verkum! gjör oss fróptuga, heita, stöðuga í trúnni, lofgjörðinni og þakflætinu til Guds, ávartarsama í guðhræðslunni, þolgóða í þrautum, og þonglada í dauðunum, að vér þá hafa mættum þinn vitnisburð grundvalladan í vorum sálum um það, að vér séum Guds börn og erfingjar eilífs lífs! Bænheyr oss, góði heilagi Andí! þér sé lof og dýrd um allar aldir, amen!

Bæn eftir prédikun á sunnu- og helgi-dögum.

Lof og pris og þakfargjörð sé þér, mildiríki Guð og Fadir! að þú létst oss, sem ráfudum í vanþekkingar- og villu-myrkrun, uppreнна fagurt ljós þinna sannleífs orða, kenndir oss að þekfja veginn til eilífrar farsældar, nefnilega: þig. einan að vera sannan Guð, og Jesúm Kríft af þér útsendan,

til upplýsingar, betrunar og frelsis þínum mannaþefnum; þenndir ofs að þekkja þitt vísðómsráð ofs til leidréttingar, þínar ályktanir um ofs, vorar skyldur við þig, ofs sjálfa og vora meðbrædur; þenndir að þekkja vora áfviðun til ævarandi gleði og ánægju, ef vér að eins hlýðnumst þínum fódurlega vilja, og fappföstum í öllu voru lífurni að láta í ljósi ávortu verduga þínni þekkingu og dýrkun, og trúlega fylgjum vors meistara Jesú, lærdómi og dygda dænum. O, að vér jafnan létum ofs hugfast, að laga allt vort líf eptir þínni orði og vilja, daglega að tafa framferum í vísðómi og dygd; í stuttu máli: verða þér ælifari, þófnanlegri og verugri til manna tignarlega nafns og fyrirheitinnar fullsælu með sjálfum þér! O, að síst þurfi rætafst á ofs, að Jesú lærdóms ljós hafi ofs sfinid, en vér þó fremur elskad vanþekkingar og andvaraleysisins myrkur enn þetta skara ljós, hvers vegna Jesú af ofs vanvirdtu orð á síðan skuli dæma ofs á efsta degi, heldur að þessi lífsins orð mættu verða þínn fraptur til vorrar sáluhjálpar! O Gud! þú þekkir það marga, er ofs kann að tæla

og afvega leida, voru vanmátt og vorn breiðfleifa; þín náð vorkenni vorum vanmætti, og þínu fráptur sé í vorum breiðfleifa máttugur, amen!

4. MISSURASKEIPA Þ E N I U.

Bæn í útgaungu sumars.

Ögriþanlega; eilífa Þ e r a! vér tilbiðjum þig, vorn Guð, vidurkennum þig vorn Skapara, þökkum þér vorum velgjörara, og ákollum þig vorn Födur. Þú hefir ekki látið þig vera án vitnisburðar þetta aflidandi sumar heldur enn endrarnær. Þú hefir opiðberað þig fyrir oss hinn orláta gjafaraun allra gæða, þarad þú veittir oss svo margt og mikid gott, gaffst oss dagg af hinum og frjóffamar árstíðir. Þín blíða sól hefir skinið yfir oss, opt vanþakkláta, án manngreinar álits, allt bendir oss til þín, og lætur oss þreifa á þeim eilífa saun-

leika: Drottinn er allur góður og hann
 misskinnar sig yfir öll sín verk, jörðin er full
 af hans góðgirni. Já, misskinn þig yfir ös,
 og syn ös þína góðgirni framvegis, mildi
 Gadir! Blessa ös þínar gáfur, sem þín or-
 lætis hönd rétt hefir ös gegnum náttúruna;
 blessa vörn sumarsveita, öll vor heimilisfarnir
 úti og inni, sem þú hefir gefið ös greind og
 frapta í þínum ótta að abla ös, svo vér
 stadið fám vetrarins óblíður. Þegar sólar-
 innar fagra ljós fer við vetrarins komu að
 fjarlægjast vörn kalda bústað, æ, þá vertú
 fjálfur vor hressandi vonarsól og hlífðarskjöld-
 ur gegn öllum fárnum hugarsorgum, öllum
 þekktum og óþekktum háskafendum! Þyrirgef
 ös tímans, lífsins og þinna gáfa misbrúk-
 un! Þyrir Jesú skuld heyr þú vera bæni,
 álit vera þors, og uppsyll hana eftir þínum
 dýrðar ríkdómi, amen!

Bæni í innganggu vetrar.

Wisdómsfulli aldanna stjórnaði, vor Guð og
 mildirífi Gadir! Þú hefir skapað sumar og vetr-
 ur, blítt og strítt; hverntveggju þessu megu-
 ar þú einu að stjórna þínum mannskepnunni

tíl betsta. Þínn vísðómr er óramsafanlegur og þínn vilji óumbreytanleg gæðska; það er vor einka huggan, þínna veifu, allspurfandi skipna, sem með tímanna straumi og tilfjallanna biltungum framleidum vora óvísu dagatölu sem æfiutýri. **Æ**, vér þekkjum það og þökkum þína gæðsku, góði Gadir! sem verndad hefir oss svo dásanlega, og varðveitt allt til þessa tíma, að vér ekki höfum, svo að segja, steytt fót voru við steini. Þú hefir ekki einungis hlíft oss við öllum flisum aflíðid sumar, heldur þar á ofan rifuglega bleðsad oss af loftinu, jörðinni og sjónum farsælt vora útvegu, og framböðid oss fleiri bleðsunargæði til á nægju og þarfa, ein vér höfum haft vit á að þyggja og færa oss í nýtt; já, alla vora naundpurft hefir þú uppfyllt, eptir þínum dýrðar ríððómi í Jesú Krísti; það víðurfennir nú vor sjála með sonarlegu hjartans þakklæti, er vér þekkjum úti þína óumbreyttu guddóms vernd og viðhöndlun við oss aflíðid sumar. **Æ**! vér höfum verid ómaðlegir þínar náðar, er þú hefir oss í té látið miðlar gæðsfuguóttir, og þó vér höfum ekki ætíð feingid vorar ómettanlegu, já, óþfíðlegu óstífr uppfylltar, meguum vér þó prisa þína vísðómsfullu góðgirni, sem veitir oss það

eina, er þú sér ofs fyrir betsta, og því bljúg-
ir og ydrandi vidurkemma: minni eruut vér
allri þeirri misfurnfenu og trúsfesti, sem þú hef-
ir andfýnt ofs; já, of úverbugir eruut vér til
ad þora ad vanta þess sama af þér fram-
vegis. En fyrir Jesú vors bróðurs fadir,
fadir þinna eigin úrjúfaulegu guddóms fyrir-
heita, vertú ofs framvegis nábugur á kom-
anda vetri. Tak ofs ad þér sem Fadir, vér
viljum vera þín börn, og sem börn felum vér
ofs med lífi og fálú og ofllum efnum á þitt
miffunur vald. Vertú vor hlífð i háffanum,
vort hæli i uandnum, vor leiddogi á ofllum
vorum óviffu ffigum já, vertú vor allra Fad-
ir og Gud i Jesú nafni! i hans nafni biðj-
um vér, i hans nafni bænheyr ofs, anten!

Börn i útgaungu vetrar.

Med glabærum anda og lofffýngjandi tångu
prifum vér þig, vor Fadir og Herra himins
og jardar! vor hjålp fteudur i þinum hond-
um; þín miffun og trúsfesti er fíadffest yfir ofs,
þínum fffynjandi fffepinum, frá onduverdu heims,
frå ffini til ffinis, i fffriðu sem blíðu. Vetr-
arins horkur og harðvídri gjorir þú ad þín-
um þénum, hag! og eldingar ad þínum fendi-

bodum, er þenna eiga of þaríð og viturlega
 tímans brúkun; þú mentar of þannig, góði
 Guð! til æðri fullkomunnar fíðarmeir; þess
 vegna þrísar vor fála þig, og þakflát víður=
 þennir: allt er af þér með vísbómi víðurskip=
 'að, allt þitt ráð, öll þín stjórnan og vegir
 eilíf speki og gæðska. Þú ert veruðari hins
 volaða, sem ráðvauður treystir þér; vort v=
 ugga athvarf þess þú veríð á tíma neyðar
 og mannauna þennan vetur, eins og allar um=
 líðnar æfistunðir; því skulum vér af hjarta á
 þig vona, og gledja of við þá vísu: að þú
 fínalega hjálpar. Þú gefur sumar og vetur,
 skín eptir skúr; typtar að sonnu, en ofurges=
 ur þó ekki dandanum. Lofaður sé Guð, sem
 leíðt þess of lífs og heíla frammi á þessa vetr=
 ar enda, forfargað of og frelsað frá morg=
 num þéftum, en þó víst ótal fleírnum óþéft=
 um háskafemum! Þagna skulum vér því og
 glauðir segja: lofað sé nafn víð Drottíns að ei=
 lífu, amen!

Bæn í inngaungu sumars

Þessamíð sé þitt dýrðarfulla nafn að eilífu,
 alvöldugi tímanna Stjórnuari! þitt orð, Drott=
 ínn! er samleífurinn, og þín fyrirheit bregð=
 ást aldreí; þú býður, svo skéður það, þú skip=

ar, og það stendur svo; þín stjórnan er dásamleg, og þín niðurráðan í náttúrunni raskast ekki um aldur og æfi; þú hefir skapað sum- ar og vetur, ljós og myrkur, frost og hita, blítt og strítt, allt hefir þú það tilsett til þarfa vís þínum skopum; sú vísdoms skipan stendur enn þá stöðug; veturinn er aflidinn en sum- arid tekur við; lof sé þér fyrir lídnar lífs stundir! já, eilífar þakfir séu þér fyrir blífð og viðhald, björg og blesun, og allt gott vís veitt og gefið til lífs og jálar á aflidnum vetri! því framar, sem vér höfum verið komnir uppá þína náðugu varatekt, því áþreifanlegri hefir þú andsynt vís hana; þú hefir blíft vís fyrir verðskuldinu synda- straffi, fyrir slisum og listjóni; eingin al- menn neyð hefir náð að granda vís, edur voru færa fœdurlandi; allar vetrarins óblidur, allar þínar fœdurlegu bendingar til vor, hafa stýladar verið með nákvæmstu vægd og verk- unsemi, já öll þín viðhöndlan, ráð og vegir yfir vís, hafa verið einstær misfun og trúfesti; vér höfum syndgab, vér höfum verðskuldad reidi, en þú hefir andsynt vís náð; æ, lát hana framvegis viðhaldast yfir vís í Jesú nafni! gef vís með nýn sumri nýja blesun! farsæl vís þínar gáfur, þitt lán og allar skopu-

ur, farsæl vora útvegi, vort erfði og atvinnu og allt það vér tökum ofs fyrir hendur til sjós og lands, í þínum ótta! Bjóð lopti, jörð og sjó að færa ofs þína blessum, en gef ofs með þakflæti og sonarlegri audmýkt að taka við því öllu, hvert það verður mífid eða litid, sem þin speki álitur þéanlegt að úthluta ofs til hagsælda og nota af jafnesknum gæðum þetta sumar. Ebl hjá ofs stöðugt trúnadartrást til þínnar forðorgunar, og varðveit ofs frá óþarfa vlyi og heidinglegri búksorg! Þú, vor himneski Fadir! veitst hvers yér við þursum, uppfyll alla vora naubþurst, eptir þínum dýrðar ríkdómi í Jesú Krísti! Í hans nafni byrjum vér gladdir sumarid; gef að það verði ofs blessumarríft, og notasæl undirbúnaðs og fullkomnumartid til rífuglegrar uppfæru á síðan í eilífðinni, amen!

5. SAKRAMENTS ÞÆUJN.

Skriftamálín.

Þínum færi, verdugi fadir í Krísti! eg bíd þú að heyrna mína játningu, uppörfa mína gundræfni, hugga mig með Guds orði, og svo

boda mér samnýðraudi, hvíttun sýnda minna í Jesú nafni!

Eg ann og sýndug manneskja játa almátt-
 ungum Gudi og öllum hans stórmærkjum, en
 afneita minum og hans óvinum, sýnd og öllu
 ógudlegu athæfi. Lífa meðfennu eg fyrir
 Gudi og yður, minn fjæri fadir! að eg er
 sekur í óteljandi sýndum í gegn, minum Gudi
 og Skapara. Eg meðfenni, að eg hefði móti
 hans vilja og bodordum brotið í þaukum,
 ordum og verkum; og þá sjaldan eg hefði rétt
 einlæglega viljað gjöra það góða, hefir þó
 jafnan lodað við mig það hið vonda. **VE!**
 Þetta ángrar mig nú af hjarta, og vil eg því
 seginn allra minna sýnda yðrast, þeim afláta
 og víðsjá með rétttri trú og trausti til Guds
 miskunar, fyrir Jesúm Krísti minn Lauðnara.
 Eg endurnýja nú alvarlega það heit og lof-
 ord fyrir Guds alþýgna augliti og yður, að
 láta mér daglega framfara í öllu góðu, eftir
 míns Frelsara dæmi, hvers þinu og danda end-
 urminningu eg halda vil í dag; Gud virðist
 að gefa mér náð sína þar til í Jesú nafni,
 amen!

Bæn fyrir skriftrir.

Naunfata mig, ó Gud, og prófa mitt hjarta!
 gef mér að þekkja, hvert eg hefði einlæglega

elstæð þig, og hvert eg hefi alvarlega látið mér vera umhyggð um minn fríðindóm. Opna minn skilning, svo eg læri rétt að þekkja sjálfan mig, að eg ekki, mér til skaða, dragi sjálfan mig á talar í því sem mest áridur, í minnum sálshjálparefnum, né gjöri litid ár syndunum, sem þú hatar. Minn Gud! eg vil nú fyrir þínum alskýgnu augum, rannsóka mitt hjarta og mitt framferði; eg vil ekki fyrir neyta holds og blóðs míns Frelsara heldur enu eg með vísu geti sagt, að eg sé hans sammarlegt barn, er framvegis vilji leitast við að hlýðnast og breyta eptir honum. Gef mér hér til aðstod þíns góða Anda, minn Gud! eg vil nú ganga fram fyrir þinn þénara, og meðkenna þér og honum mínar syndir; æ! fyrir þér sæ eg ekki dulist; það mun fyrir þínum dómi á síðan opiðbert verða öllum einglum og mönnum, hverr eg er. Lát mig því, minn góði Gud! ekki svikja sjálfan mig, heldur með hræsniðlausn hjarta framkoma fyrir þig í dag og ætíð, amen!

Bæn eptir skrifir.

Tösa þú Drottinn, sála mín! nú em eg þess vís, að Gud hefir, fyrir míns Frelsara Jesú Krists skuld, fyrirgefið mér allar mínar synd.

ir, þegar eg að eins efni þau elstu og blóðn-
is heit, er eg nú vani minni Skapara; eg
hefi ekki annað forþénad enn straff, en Guð
hefir andsfynt mér náð; hans Sonur er á
freszinum dáið lifa fyrir mig, svo eg mætti
lifa. Nú vil eg framvegis, til þóknunar min-
ni Guði og Frelsara, sem svo mikid elskadi
mig, hafa allar syndir, og í öllu ástunda að
hlýðnast hans boðorðum; þessi hefi eg nú
lofað þér, minni Guð og minni Frelsari! lát
mig aldrei í minni ungeingni gleyma þessu
lofðorði þá verð eg verðugur boðgestur við
mins Frelsara kvöldmáltíð í dag; eg fæ þá
fullvissu um minna synda fyrirgefningu sem
eg get huggað mig við í lífi og danda, amen!

Bæn fyrir bergingu.

Svo syndugur, svo óverðugur, sem eg er, svo
vill þó minni Frelsari nanna mér þeirrar náð-
ar, að eg má nú framfonia að hans háborði
til að medtaka þar hans lífama og blóð, svo
sem pant og fullvissu um minna synda fyrir-
gefningu. Æ, minni Guð! gef mér náð til að
kannast við, hversu grunnlaus þessi elska er!
Guðs Sonur, sjálfur Föðursins ljómi, hrigg-
ið fyrir minar syndir allt í dandaum; Guðs
Sonur sveitir blóðinu undir minni og alls
heimsins synda seft; Guðs Sonur lætur sig
sjótra, spotta, huldstrýfja, þyrnum frýna og á
freszinu negla, til að endurleysa mig, sem var
hans óvinur; Guðs Sonur leggur lífið út fyr-

ir mig, er sekur var eilífs danda. Hversu
 dýrt verði em eg freptur! Hversu öldungis
 heyrir eg, með öllum freptum sálar og lífama,
 mínum Frelsara til, sem svo heitt hefir elst-
 ad mig! með þessum þanninum vil eg ganga
 upp að þínnu bordi, minn guddómlegi ástvin-
 ur! Þakklátur yfirvega þína ómetanlegu elsku
 til mín, og upperfa með heinni sjálfan mig
 til að lifa þér hédanaf; styrkt mig þar til, minn
 Gud, með þínum Múda, í Jesú nafni amen!

Bæn eptir bergingu.

O, hversu mikid á eg að þakka þér, minn
 Frelsari! eg get ekki með orðum útmálad stærð
 þínnar elsku; eilíflega vil eg elsta þig, því þú
 hefir óútsögjanlega elst ad mig. Þér hefir eg
 að þakka fyrirgefningu minna synda, Guds
 náð, rósemi samvitstunnar og eilíft líf. Lát
 mig aldrei gleyma þessum ómetanlegu velgjörð-
 um! Hédan af vil eg flýa og forðast allar
 syndir, svo eg missi ekki aptur þína náð. Min
 æra, mín unadsemd, mín æðsta sæla sé sú: að
 elsta þig, hlýða þér, fylgja þínnu dæmi, og í
 öllum míns lífs athöfnum að gjöra það, sem
 rétt er og þér vel þófnast. Veit mér þar til
 náð þína og aðstoð, svo magna eg allt fyrir
 þig, amen!

7. FERRA BÆNIR.

Landferdamanns bæn.

Góði Gud! þú verndarinn allra þeirra, sem á þig

treysta! í þínu nafni áforma eg nú mína reiðu; vertú min fylgd og mínu veggjari, svo fann mig ekkert illt að henda. Þér fel eg mig nú og mitt áform, þú einn fannst að farsæla min fyrirtæki; vertú mér nú og jafnan nálagur með náð þinni, og virðstu að greiða hvert mitt spör mér til heilla. Afvend frá mér öllum flisum, hættum og ólukkum tilfellum, og ber mig svo á þínum höndum, svo eg steyti ekki fót minn við steini. Gef mér farsællega að útrétta min erindi í þínum ótta, og eptir þínn budi, mér og mínum meðbræðrum til nota, og leid mig svo heilan og gláðan heim aftur; þá vil eg þakklátur þróa þína gæðsku, sem aldrei yfirgesur þá, er vuggir fela þér sín efni, og í Jesú nafni setja á þig einan trú og von, amen!

Sjóferdamanns bæn.

Almáttugi Guð! þú ert sá vísir og góði höfuðsteypanna Herri og undir eins minn Fadir! í trausti þínnar náðarríku handleiðslu, byrja eg nú, veif og hjálparþursandi mannskepna, þessa hættusömu sjóferð; þú þekkir betst þær hættur, sem mér og voru litla skipi þínar eru af óstöðugu sjáfarins hafi, sem afmálar mér dauðans mynd á hverri öldu, er ris um fríng þessi veifu skipabörð, sem bera mitt líf. O, vertu nú mín lífs verndari, minn leiddogi og minn betsti fornumantur! Því hverjum skyldi eg þora að trúa fyrir mér, ef ekki þér, minn almáttugi Fadir og trúfasti lífgjafari! Þanna þú þínum stefnum, vindi og sjó, að granda minn og vor allra lífi, þá hlýða þær. Gef oss forsjálega að geta séð við öllum fyrirsjáanlegum hættum, af blindstærjum, böðum, grynningum og öðru, en afvend sjálfur þeim óþekktu. Upphjálf þínni mildu hendi, og send oss þína blesömu! Þjóð sjáfarins afgrunni að opna sitt ríka skaut, til að uppfylla vorar nauðurnstir. Þér fel eg mig með skipi og varnadi, leid þú oss alla farsællega, og vernda oss við öllu tjóni, þá viljum vér losa og þróa þína gæðsku, sem

svo þasamlega annast sín börn. En þú þad þiun náð-
ugnr vilji, að þessi reisa skuli verða vor daudagangur,
ó, svo gef mér og ös öllum vel viðbúnum að mæta
vorn síðasta! Í þínum höndum er vort líf, gjör þú við
ös eptir þínni vespóknum, vertú að eins vor Fadir, -og
gef ös eilífa hvíld og sælu hjá þér, fyrir vors blefs-
ada medalgangara Jesú Krists forþénustu satir, amen!

Bæn um góðan asgang.

Mistunfami Gud og Fadir! þú einn ert Herra lífs-
ins og daudans; minir timar standa í þínni hendi, þú
hestr, eptir viðdómi þínum og gæðsku, ákvarðað minna
þaga tal; þar við hugbreytir sig minn andi, er eg þeintí
frammi á mína óvísu endalýft; þú einn veitst hýad marga
eda fáa þaga eg á nú eptir ólífada; gef mér því vareygð-
aríamar að brúka og telja þá, því óvísari sem eg er um
þeirra tolu og endalýft. Eg veit að mér, eins og öllum
mönnum er eitt þínn ásett að deya, og þar eptir kemur
dómurinn; æ, gef mér víðlega að búa mig þar undir, nú
frax í mínum heilbrygdu þögum, svo eg lært fái að deya,
áður enn eg dey! Gef mér opt og alvarlega að þeintíja um
mína burtfor, grófinna, dómínn og eilífðina; svo mundaud-
ans umhugsan aptra mér frá mörgum syndum, en gjöra
ástundunaríamar í því sem gott er, og ebla má mína
sonnu farsæld; daudans sífelða endurminning mun gjöra
mig aðgætnari um sjálfan mig, vareygðaríamari í med-
læti og vongóðan í mótgangi. En þegar min daudastund
lofs að kemur, gef mér þá, ó Jesú! í fravti þíns dauda að
ýfirvinna allar daudans ógnanir, svo eg mætti vel til-
reiddur, með glæðri von og óskelfori samvitísku stílla við
heim þennan og þad allt, sem í honum er gyrrílegt, en inn-
leíðast í þá sælu vístarveru, sem þú hestr öllum þínum trúu
þjónum afrefað, fyrir þínn dauda, amen!

Lbs - Hbs / Þjóðdeild

100716374-3

